

ΟΜΙΛΙΑ

ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ .

Μου ζητήθηκε από την Πρόεδρο της «Παναθηναϊκής» κυρία Γιαννίρη, να παρουσιάσω αυτό το τόσο σημαντικό θέμα και μου ελέγχθη επίσης ότι θα ήθελαν να με παρουσιάσουν πριν την παρουσίαση. Αλλά γνωρίζομαστε τόσο καλά.

Είμαστε γνώριμοι, και από το ξεκίνημα της πολιτικής μου διαδρομής σας ένιωσα κοντά μου. Αλλά και εγώ, όλα αυτά τα χρόνια, με την όποια ιδιότητα είχα, πάντοτε ήμουν δίπλα στην «Παναθηναϊκή», γιατί πράγματι επιτελείτε ένα σπουδαίο κοινωνικό, πολιτιστικό, ανθρωπιστικό και πολιτικό έργο. Και θέλω να σας εκφράσω δημόσια τον έπαινο και τις ευχαριστίες μου για αυτό το έργο.

Όλον αυτόν τον καιρό, μοιραστήκαμε ευχάριστες αλλά και δύσκολες στιγμές, κρίσιμες καταστάσεις αλλά και την ελπίδα για μια καλύτερη Ελλάδα.

Όπως και τώρα, που ζούμε στα αλήθεια κρίσιμες, και θα έλεγα ιστορικές ώρες.

Για την Ελλάδα και την Ευρώπη. Για τον κόσμο.

Μπροστά μας βρίσκονται προκλήσεις, που θα καθορίσουν τη θέση της πατρίδας μας σε ένα προκλητικό, ιδιαίτερα ρευστό περιβάλλον αλλά και τις ευθύνες όλων μας για τις τωρινές και επόμενες γενιές των Ελλήνων.

Μπροστά μας όμως βρίσκονται και αποφάσεις, που καλείται να πάρει η Ευρωπαϊκή Οικογένεια.

Αποφάσεις, που θα καθορίσουν την πορεία της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης και τη δυνατότητα της Ευρώπης να συνεχίσει να εγγυάται για τους πολίτες της ένα περιβάλλον ευημερίας, συνοχής και ασφάλειας.

Αποφάσεις, που θα κρίνουν το ίδιο το μέλλον της Ευρώπης.

Φίλες και φίλοι,

Πριν από ένα χρόνο περίπου, ανελάμβανα τη θέση του Ευρωπαϊού Επιτρόπου για την Μετανάστευση, την Ασφάλεια, τις Εσωτερικές Υποθέσεις και την Ιθαγένεια, έχοντας πλήρη επίγνωση της μεγάλης σημασίας αυτού του χαρτοφυλακίου.

Πολύ γρήγορα και λόγω των γνωστών δραματικών εξελίξεων, το μεταναστευτικό και η ασφάλεια αναδείχθηκαν τα κορυφαία ζητήματα, όχι μόνο για την Ευρώπη αλλά και για ολόκληρο τον κόσμο.

Η διαχείριση του μεταναστευτικού και η ασφάλεια των Ευρωπαίων πολιτών θα καθορίσουν σε μεγάλο βαθμό τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στην Ευρώπη για τις δεκαετίες που έρχονται.

Δοκιμάζεται σήμερα η βούληση και η ικανότητα των ευρωπαϊκών θεσμών, των κρατών-μελών και των ιδίων των Ευρωπαίων πολιτών να διαχειρισθούν τη μεγαλύτερη πρόκληση, με την οποία βρίσκεται αντιμέτωπη η Ευρωπαϊκή Ένωση από την ημέρα που ιδρύθηκε.

Είναι αλήθεια ωστόσο, ότι η Ευρώπη, όπως και τα κράτη-μέλη, αιφνιδιάσθηκαν.

Δεν είχαν προβλέψει και προετοιμασθεί να αντιμετωπίσουν αθρόες μεταναστευτικές ροές προς την Ευρώπη, από περιοχές που μαστιάζονται από την φτώχεια αλλά και τα αλληπάλληλα προσφυγικά κύματα, που έχουν προκαλέσει οι γεωπολιτικές ανακατατάξεις, η τρομοκρατία, οι εμφύλιοι πόλεμοι και η αστάθεια που εξακολουθεί να κυριαρχεί στην άμεση γειτονιά μας.

Η ίδια η Ευρώπη, δεν είχε ολοκληρωμένη μεταναστευτική πολιτική, με αποτέλεσμα οι πρώτες της αντιδράσεις να μην είναι συντονισμένες και βέβαια, να μην έχουν την υποστήριξη των μηχανισμών που απαιτούνται.

Η Επιτροπή του Jean-Claude Juncker έθεσε στην πρώτη γραμμή των προτεραιοτήτων της την κατάρτιση ολοκληρωμένης πρότασης και πολιτικής, τόσο για το μεταναστευτικό, όσο και για τα θέματα ασφαλείας, με την υιοθέτηση μέσα σε έξι μήνες μόνο, της Κοινής Ευρωπαϊκής Ατζέντας για τη Μετανάστευση και της αντίστοιχης για την Ασφάλεια.

Αυτή την ευθύνη εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ανέλαβα καταθέτοντας προτάσεις που σε συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τα κράτη-μέλη οδήγησε σε μία συνεκτική και συγκροτημένη μεταναστευτική πολιτική, που δοκιμάζεται τώρα στο πεδίο της εφαρμογής της.

Στο σημείο αυτό, θα ήθελα να σας θυμίσω, ότι από την 1η Ιανουαρίου 2015 περίπου 1 εκατομμύριο απεγνωσμένοι άνθρωποι έφτασαν στην Ευρώπη, μέσω των ακτών της Ιταλίας και της Ελλάδας.

Και μην έχετε καμία αμφιβολία, θα συνεχίσουν να καταφτάνουν περισσότεροι για όσο χρονικό διάστημα η γειτονιά μας φλέγεται και βρίσκεται σε αναταραχή.

Στην ραγδαία αύξηση της μετακίνησης πληθυσμών προς την Ευρώπη, προστίθεται και η κρίση ασφάλειας, που έχει τις ρίζες της στον πόλεμο που έχουν κηρύξει στον πολιτισμένο κόσμο, ομάδες, που με τη γνώριμη βαρβαρότητά τους, επιδιώκουν να σπείρουν τον τρόμο, το φόβο, τον θάνατο.

Μια νέα μορφή τρομοκρατίας, που τη διακρίνει το μίσος, η μισαλλοδοξία, η αρνητικότητα και ο φανατισμός.

Απέναντι σε αυτή την κρίση, που έχει πάρει πλέον παγκόσμιες διαστάσεις, η Ευρώπη έχει δύο δρόμους μπροστά της.

Ο πρώτος δρόμος είναι ο δρόμος που οδηγεί σε αυτό που ονομάζουμε «περισσότερη Ευρώπη».

Περισσότερη εμβάθυνση στις αξίες, τις πολιτισμικές αρχές και το όραμα των ιδρυτών της, με συντονισμένες πολιτικές και δράσεις που θα είναι αποτέλεσμα συνεργασίας, συναντίληψης και συνυπευθυνότητας.

Που θα έχουν ως βάση τους την ευρωπαϊκή αλληλεγγύη.

Σε μία Ευρώπη, που θα συνενώσει δυνάμεις, μέσα, μηχανισμούς, ανθρώπινο δυναμικό, εμπειρία, τεχνογνωσία, πληροφορίες και πόρους για να ανταπεξέλθει σε μία κρίση που ξεπερνά κατά πολύ τις δυνατότητες των κρατών – μελών της.

Ο δρόμος αυτός, οδηγεί σε μία Ευρώπη που είναι αποφασισμένη να μην υποταχθεί στον φόβο.

Να μην αφήσει την πίεση που της ασκεί η εποχή που ζούμε. Να μην επιτρέψει την οπισθοδρόμηση.

Να μην την απομακρύνει από τις αξίες πάνω στις οποίες θεμελιώθηκε η ίδρυσή της.

Είναι ο δρόμος που οδηγεί στην πολιτική ολοκλήρωση.

Ο δεύτερος δρόμος είναι ο δρόμος που μας γυρίζει ως Ένωση πίσω.

Πίσω στην εποχή της ανασφάλειας και του φόβου.

Σε μία εποχή, με κλειστά σύνορα, σε μία εποχή εθνικιστικών ανταγωνισμών και ανώφελων συγκρούσεων.

Με άλλα λόγια πίσω στο σκοτεινό παρελθόν της.

Με απόλυτη βεβαιότητα σας λέω ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν δίστασε ούτε μία στιγμή, να απαντήσει στο ερώτημα, για ποιο δρόμο πρέπει να ακολουθήσει η Ένωσή μας, με οποιοδήποτε κόστος.

Η άμεση απάντησή μας ήταν μια ολοκληρωμένη Ευρωπαϊκή Ατζέντα για το Μεταναστευτικό και το Προσφυγικό.

Μια καθαρά ευρωπαϊκή λύση σε ένα ευρωπαϊκό πρόβλημα.

Μία στρατηγική, που προσφέρει τις πολιτικές, τους πόρους, τα μέσα και τα εργαλεία για μία βιώσιμη και πραγματικά ευρωπαϊκή αντιμετώπιση του μεταναστευτικού.

Μία στρατηγική, που όμως για να επιτύχει, θέλει τα κράτη-μέλη να εφαρμόζουν στην πράξη τις αποφάσεις που από κοινού έχουμε λάβει.

Και εδώ είναι που παρατηρούνται καθυστερήσεις, ελλείψεις και ολιγωρίες.

Και δεν κρύβω την ανησυχία μου, παρατηρώντας μια τάση επιστροφής σε μοναχικές εθνικές πολιτικές, ενώ όλοι αποδέχονται ότι καμία χώρα από μόνη της δεν μπορεί να διαχειρισθεί αποτελεσματικά αυτό το ζήτημα.

Στα πλαίσια αυτής της ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής, και αυτό όπως τόνισα γίνεται για πρώτη φορά στην Ευρώπη, έχουμε συμφωνήσει να μετεγκατασταθούν 160.000 άνθρωποι που χρήζουν και δικαιούνται άμεσης διεθνούς προστασίας.

Έχουμε επίσης συμφωνήσει την επανεγκατάσταση 22.500 μεταναστών εκτός συνόρων Ευρώπης προς την Ευρώπη, και έχουμε υιοθετήσει «Σχέδια Δράσης», ώστε να επαναπατρίζονται οι παράτυποι μετανάστες που δεν έχουν δικαίωμα ασύλου και να καταπολεμήσουμε τα κυκλώματα διακινητών, που εμπορεύονται και εκμεταλλεύονται την απελπισία, την απόγνωση, το θάνατο αλλά και την ελπίδα.

Αυτή την περίοδο συντάσσουμε προτάσεις, ώστε να βελτιώσουμε και να αυξήσουμε την κοινή διαχείριση των εξωτερικών ευρωπαϊκών συνόρων, και ταυτόχρονα να βελτιώσουμε τα νόμιμα μεταναστευτικά κανάλια και την ενσωμάτωση των μεταναστών στο κοινωνικό σύνολο.

Παράλληλα, αναπτύσσουμε νέες ειδικές συνεργασίες με τρίτες χώρες – κλειδιά.

Στα Δυτικά Βαλκάνια, την Τουρκία, την Αφρική, με στόχο να φτάσουμε στη ρίζα και τα αίτια του φαινομένου αυτού και βέβαια να διαχειριστούμε καλύτερα τις ροές.

Μια συλλογική προσπάθεια που θα φέρει τελικά αποτέλεσμα, παρά τις δυσκολίες που έχουν προκύψει και που βέβαια, μας προβληματίζουν.

Όλο και περισσότερο γίνεται ξεκάθαρο πως το πρόβλημα δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί από καμία χώρα μόνη της.

Το προσφυγικό στην παγκόσμια διάστασή του -και αυτό για πρώτη φορά μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο- ζητάει από τις παγκόσμιες δυνάμεις να έρθουν κοντά, ώστε να βρουν κοινές απαντήσεις σε μία περίοδο βίαιων ανακατατάξεων.

Δεν χρειαζόμαστε απλώς δεσμεύσεις.

Χρειαζόμαστε χώρες που τηρούν τις υποσχέσεις τους και μπορούν να φέρουν εις πέρας αυτά, για τα οποία έχουν υπογράψει και δεσμευθεί.

Και το λέω αυτό, γιατί μπορεί να έχει γίνει η συμφωνία για την μετεγκατάσταση 160.000 προσφύγων εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά δεν έχουμε κατορθώσει μέχρι στιγμής να μετεγκαταστήσουμε ούτε το 1% του συνόλου αυτού.

Τα κράτη-μέλη πρέπει να σταματήσουν το παιχνίδι της αμοιβαίας επίρριψης ευθυνών και κατηγοριών.

Υπάρχει μονάχα ο δρόμος του «εμείς» και του «μαζί».

Δεν υπάρχουν μοναχικές διαδρομές.

Όχι τουλάχιστον σήμερα με την πολιτική της Επιτροπής, που δείχνει το δρόμο για τη λύση αλλά και το δρόμο της συλλογικής ευθύνης.

Μπορούμε να ανταποκριθούμε στην πρόκληση αυτή, μόνο όταν όλοι μοιραστούμε τις ευθύνες μας και δώσουμε νόημα και περιεχόμενο στις δύο βασικές αρχές που διέπουν την ευρωπαϊκή πολιτική.

Την αρχή της υπευθυνότητας και της αλληλεγγύης.

Έννοιες, όχι μόνο ηθικές αλλά και νομικές από την ώρα που ξεκάθαρα διατυπώνονται στα ιδρυτικά κείμενα της Ένωσης.

Ωστόσο, δεν είναι λίγοι σήμερα στην Ευρώπη που κρύβονται πίσω από εθνικιστικές αντιλήψεις.

Που καλλιεργούν, με τη δημαγωγία, ξενοφοβικές και αντιευρωπαϊκές θέσεις, υπονομεύοντας το ευρωπαϊκό οικοδόμημα, ενώ σπέρνουν το φόβο, την ανασφάλεια και το μίσος.

Αντιλήψεις ξένες προς την Ευρώπη και τον πολιτισμό μας.

Παρατηρούμε με ανησυχία την ξενοφοβική ρητορική και τις πολιτικές ανέγερσης τοίχων και φραχτών, που δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι με θυσίες και αγώνες οι ευρωπαϊκοί λαοί κατεδάφισαν για να μην χτιστούν ποτέ πια.

Αγνοούν ή λησμονούν, ότι αυτοί οι απελπισμένοι άνθρωποι εκθέτουν σε κίνδυνο τη ζωή τους για να εξασφαλίσουν ένα ασφαλές καταφύγιο και να ξεφύγουν από πολέμους, διώξεις, βασανιστήρια.

Αγνοούν ότι ούτε οι τοίχοι ούτε οι φράχτες, ούτε οι θάλασσες θα μπορέσουν να σταθούν εμπόδιο σε αυτούς τους ανθρώπους.

Αγνοούν ότι πρόκειται για ανθρώπους που χρήζουν και δικαιούνται διεθνούς προστασίας, και έχουμε ηθική και νομική υποχρέωση να τους την προσφέρουμε.

Δεν είναι εχθροί που απειλούν την Ευρώπη.

Και η Ευρώπη τα έχει ζήσει και τα έχει γνωρίσει αυτά, γιατί δεν είναι μακριά οι μνήμες και οι καιροί, που εξαιτίας των μεγάλων πολέμων, η προσφυγιά και οι διωγμοί βιώθηκαν δραματικά από τους λαούς της Ευρώπης.

Το ίδιο και εμείς οι Έλληνες που στο πέρασμα των αιώνων σκορπίσαμε ανά τον κόσμο αναζητώντας καταφύγιο και μια θέση στον ήλιο.

Σήμερα η Ελλάδα είναι στην πρώτη γραμμή, δεχόμενη ασφυκτική πίεση από τις συνεχιζόμενες προσφυγικές ροές.

Με μεγάλες δυσκολίες και ελλείψεις αλλά και με ένα λαό που παρά τις δυσκολίες της εποχής δίνει μαθήματα ανθρωπιάς και αλληλεγγύης.

Δεν είναι όμως μόνη της.

Η Ευρώπη είναι στο πλευρό της με μέσα, στήριξη, οικονομική βοήθεια και ανθρώπους.

Κυρίες και κύριοι,

Ο αρχικός αιφνιδιασμός ξεπερνιέται και όλα δείχνουν ότι θα τα καταφέρει ολοκληρώνοντας την προετοιμασία και τις υποδομές της μέσα στα προβλεπόμενα χρονικά περιθώρια και πριν κορυφωθεί η κρίση.

Έχω διαβεβαιώσεις ότι τα hotspot στα νησιά ολοκληρώνονται -και είναι απαραίτητα, γιατί εκεί θα ξεκινάει η διαδικασία πρώτης υποδοχής και θα ολοκληρώνεται η καταγραφή με τη ταυτοποίηση και τους ελέγχους ασφαλείας στις σχετικές βάσεις δεδομένων.

Κατασκευάζονται οι θέσεις προσωρινής φιλοξενίας για όσους ζητούν άσυλο ώστε να καταφεύγουν κάπου, μέχρι νόμιμα να μετακινηθούν σε άλλα κράτη-μέλη. Γιατί τότε μόνο μπορεί να λειτουργήσει το σύστημα της μετεγκατάστασης.

Η φύλαξη των θαλάσσιων συνόρων της Ελλάδος ενισχύεται και με την ομάδα RABIT, ενώ θα εντατικοποιηθούν οι επιστροφές παράτυπα διαμενόντων μεταναστών.

Αυτά είναι μέρη, όσον αφορά στις υποχρεώσεις της Ελλάδας, μιας ισορροπημένης, ολιστικής ευρωπαϊκής στρατηγικής.

Και αυτό είναι ακριβώς που η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πράττει.

Τον τελευταίο καιρό γίνεται πολύ συζήτηση για μια πιο αποτελεσματική διαχείριση των κοινών ευρωπαϊκών μας συνόρων.

Μόνο, που αυτή η συζήτηση οδηγείται από κάποιους σε λάθος δρόμο.

Αμφισβητείται το μεγαλύτερο επίτευγμα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, η ζώνη Schengen.

Το πιο χειροπιαστό παράδειγμα μιας Ευρώπης ανοιχτής και ελεύθερης για όλους τους Ευρωπαίους πολίτες.

Για την οικονομία της, για τις πολιτιστικές της ανταλλαγές, για το εμπόριό της, για τους πολίτες της.

Θα ήθελα εδώ να σημειωθεί ότι η Schengen δεν είναι το πρόβλημα. Το αντίθετο.

Η Schengen, από την ώρα που τα κράτη μέλη κάνουν σωστή και πλήρη χρήση των εργαλείων και των μέσων που αυτή τους παρέχει, είναι η λύση.

Η Schengen θα ενισχυθεί ακόμη περισσότερο.

Γιατί αν δεν την προστατεύσουμε και αν πάψει να ισχύει, μην έχετε καμία αμφιβολία, ότι αυτό θα σημάνει σταδιακά και το τέλος της Ευρώπης.

Η Ευρώπη, φίλες και φίλοι, αποτελείται από χώρες που έστειλαν κατά καιρούς αξιόμαχο ανθρώπινο δυναμικό τους ως μετανάστες σε μακρινές χώρες.

Η Ευρώπη και οι Ευρωπαίοι γνωρίζουν τι σημαίνει μετανάστευση.

Μόνο που τώρα, καλούνται να υιοθετήσουν πολιτικές και να οργανωθούν για να δεχθούν μετανάστες.

Μελέτες δείχνουν ότι σε 10 χρόνια από τώρα η Ευρώπη θα χρειασθεί μεγάλο αριθμό μεταναστών.

Και τούτο, λόγω της δημογραφικής συρρίκνωσής της.

Γιατί κακά τα ψέματα, η Ευρώπη γερνάει.

Η Επιτροπή λοιπόν σε τρεις μήνες από τώρα καταθέτει μια ολοκληρωμένη ευρωπαϊκή πολιτική νόμιμης μετανάστευσης, ώστε με βάση τις ανάγκες της στο μέλλον να μπορεί να δεχθεί και να φιλοξενήσει αριθμό μεταναστών που θα συνεισφέρουν στην οικονομία, στην ανάπτυξη, στην πρόοδό της.

Και αυτή η νόμιμη μετανάστευση, η πολιτική για αυτή και οι μηχανισμοί της, έλειπαν.

Τώρα υιοθετούνται.

Και η Ευρώπη καλύτερα προετοιμασμένη θα μπορεί να διαχειρισθεί, κάτω από όρους νομιμότητας, τις μελλοντικές μεταναστευτικές ροές.

Μέχρι τότε, όσοι δικαιούνται διεθνούς προστασίας και του δικαιώματος ασύλου, θα το έχουν.

Η παράτυπη όμως και παράνομη μετανάστευση σταματάει.

Όσοι δεν δικαιούνται διεθνούς προστασίας, και επιδιώκουν να έρθουν στην Ευρώπη ακολουθώντας παράνομους διαύλους, θα επιστρέφουν στις χώρες προέλευσής τους.

Αυτή είναι μια ξεκάθαρη θέση και αρχή της ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής.

Γι' αυτό έχουμε ξεκινήσει συνεργασίες με σκοπό τη σύναψη συμφωνιών επιστροφής με τρίτες χώρες της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής.

Κυρίες και κύριοι,

Πέραν του μεταναστευτικού και του προσφυγικού, σας είπα στην αρχή, ότι υιοθετήσαμε την Ευρωπαϊκή Ατζέντα για την Ασφάλεια.

Η ασφάλεια των ευρωπαίων πολιτών είναι και αυτή θεμελιώδες δικαίωμα που οφείλουμε να προστατέψουμε.

Οι φρικαλεότητες στο Παρίσι και αλλού, έχουν συγκλονίσει την Ευρώπη και τον κόσμο. Όλοι αισθανόμαστε και είμαστε κοντά στους λαούς και τις χώρες που είναι στόχοι των τρομοκρατών.

Και μία σειρά από συγκεκριμένα μέτρα και η δημιουργία νέων οργάνων στα πλαίσια της Ευρώπης, εμβαθύνουν τη συνεργασία και ορθώνουν κοινό μέτωπο κατά της τρομοκρατίας.

Δεν είναι όμως λίγοι εκείνοι που προσπαθούν να συνδέσουν την τρομοκρατία με το προσφυγικό.

Αξίζει να σημειωθεί ότι οι περισσότεροι υπαίτιοι των επιθέσεων, συμπεριλαμβανομένων αυτών στο Παρίσι, δεν ήσαν πρόσφυγες αλλά Ευρωπαίοι πολίτες, γεννημένοι, αναθρεμμένοι και ριζοσπαστικοποιημένοι στην Ευρώπη.

Και εδώ το ερώτημα οδηγεί αλλού τον προβληματισμό μας.

Να αναγνωρίσουμε την αναποτελεσματικότητα μιας πολιτικής ένταξης, όπου επί δεκαετίες στερούταν μέριμνας για ενσωμάτωση όλων αυτών των ανθρώπων που έφτασαν στην Ευρώπη μια ή και δυο γενιές πριν.

Δεν πρέπει να υποπέσουμε στον λαϊκισμό και την διαίρεση.

Γιατί κάποιες φωνές έχουν ήδη συνδέσει τους πρόσφυγες με την τρομοκρατία.

Αλλά είναι ακριβώς αυτοί οι τρομοκράτες που εξωθούν τους πρόσφυγες από τις εστίες τους με αποτέλεσμα να έρχονται στις ακτές μας.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να αγρυπνούμε.

Διότι πιθανόν τρομοκράτες να επιχειρήσουν να εισχωρήσουν και στα μεταναστευτικά ρεύματα.

Για αυτό χρειάζεται καλύτερη συνεργασία, ανάμεσα στα κράτη-μέλη, και αυτό είναι που γίνεται αυτόν τον καιρό. Διότι πρέπει να σας πω ότι εκεί υπάρχει ένα μεγάλο έλλειμμα. Γιατί το βαθύ κράτος ακόμα ανθίσταται. Και δεν δέχεται να ανταλλάσει πληροφορίες. Θα σας φέρω ένα παράδειγμα. Αυτοί που γέννησαν τις τρομοκρατικές ενέργειες στο Παρίσι, κάποιοι από αυτούς, είχαν ταυτοποιηθεί σε ελληνικό νησί. Διέσχισαν την Ευρώπη, πέρασαν τέσσερις ευρωπαϊκές χώρες και τρεις βαλκανικές, μη μέλη της Ε.Ε. Όλοι ήξεραν αλλά δεν έκαναν τίποτα. Θα μπορούσαν να τους έχουν εντοπίσει αν αντάλλασσαν πληροφορίες έτσι ώστε να μην έφταναν ποτέ στο Παρίσι για να προκαλέσουν αυτές τις τρομοκρατικές ενέργειες.

Δεν θα πρέπει να αφήσουμε αυτούς τους τρομοκράτες να δημιουργήσουν διαίρεση ανάμεσα στις κοινότητες μας, ανάμεσα στις ευρωπαϊκές κοινωνίες.

Φίλες και φίλοι,

Οι ιστορικοί στο μέλλον θα μνημονεύουν τον 21ο αιώνα ως την εποχή της ανθρώπινης κινητικότητας.

Όχι μόνο λόγω πολέμων αλλά και λόγω φυσικών φαινομένων ή περιβαλλοντικών αλλαγών.

Τούτη την ώρα που μιλάμε, βρίσκονται σε κίνηση ανα τον κόσμο περίπου 60 εκατομμύρια μετανάστες και πρόσφυγες. Το πρόβλημα επομένως είναι παγκόσμιο. Και η Ευρώπη βγαίνει πλέον με συγκροτημένη πολιτική, συνεργαζόμενη με παράγοντες παγκόσμιου βεληνεκού για την αντιμετώπιση αυτού του φαινομένου.

Και η παγκόσμια κοινότητα πρέπει να γνωρίζει ότι η μετανάστευση, ως φαινόμενο, ήλθε για να μείνει, και ότι θα ενταθεί ακόμη περισσότερο στο μέλλον, με διαφορετικές βέβαια μορφές, και ότι οι κοινωνίες μας πρόκειται να γίνουν, εκ των πραγμάτων, στο πέρασμα των δεκαετιών που έρχονται, περισσότερο πλουραλιστικές και ετερογενείς.

Κοιτάζοντας μπροστά, αυτό που επιτακτικά χρειαζόμαστε στην Ευρώπη είναι η αναβίωση του ευρωπαϊκού ονείρου μαζί με περισσότερη έμφαση στον άνθρωπο.

Αν γυρίσουμε τις μνήμες πίσω και βρεθούμε κοντά σε εκείνους που οραματίστηκαν την Ευρώπη, μια γενιά που βίωσε τον πόλεμο και την καταστροφή, και που είπαν να μην ξαναζήσει η Ευρώπη τέτοιες στιγμές, αντιλαμβάνεστε ποιες είναι οι ευθύνες των δικών μας γενεών, απέναντι σε εκείνους που τις βίωσαν αλλά και απέναντι στις επόμενες γενιές που δεν πρέπει να ξαναζήσουν τέτοιες στιγμές.

Για αυτό πρέπει με κάθε θυσία να κρατήσουμε ισχυρό και όρθιο το ευρωπαϊκό οικοδόμημα, το μεγαλύτερο σε παγκόσμια κλίμακα, παράδειγμα ειρήνης.

Για όλα αυτά χρειαζόμαστε ισχυρότερες ηγεσίες και θάρρος για να τηρήσουμε τις δεσμεύσεις μας και να παραμείνουμε τολμηροί στο μέλλον.

Χρειάζεται να νικήσουμε τον φόβο της αλλαγής και τον φόβο της ανάληψης ευθυνών, που αφορούν ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Χρειαζόμαστε μεγαλύτερη επίγνωση των ευρωπαϊκών αρχών και αξιών, όπως αυτές αποτυπώνονται στην ελεύθερη μετακίνηση και στη Συνθήκη Schengen, στο σύστημα ασύλου και στα κατοχυρωμένα δικαιώματα της ελευθερίας της έκφρασης και των θρησκευτικών πιστεύω.

Αντί να πάρουμε όλες αυτές τις κατακτήσεις ως δεδομένο, θα πρέπει να συνεχίσουμε να τις προστατεύουμε και να συνεχίσουμε να εμπνέουμε και να παροτρύνουμε και άλλους στο να τις προασπίζουν.

Θα πρέπει να απαντήσουμε στην ερώτηση: πως θα θέλαμε να μας μνημονεύουν στο μέλλον;

Ως τους δειλούς και άτολμους που δεν τόλμησαν να συνθέσουν μια κοινή απάντηση στο πρόβλημα;

Ή ως αποφασισμένους θεματοφύλακες των κοινών μας κατακτήσεων με βάση τις ιστορικές μας εμπειρίες;

Κατατάσσω τον εαυτό μου σε έναν από τους υπερασπιστές του ευρωπαϊκού οικοδομήματος, ήδη από τον καιρό που ήμουν έφηβος.

Δεν θα μπορούσα να φανταστώ ότι στο απόγειο της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, ο σκληρός πυρήνας του ευρωπαϊκού οικοδομήματος θα βρισκόταν υπό αμφισβήτηση από δυνάμεις που εκμεταλλεύονται όλα αυτά τα προβλήματα για να προωθήσουν μέσα από την λαϊκιστική, γεμάτη φανατισμό και μίσος, ρητορική τον δρόμο που θα οδηγήσει την Ευρώπη σε νέες περιπέτειες.

Φίλες και φίλοι,

Η Ελλάδα, μέσα σε ένα ασταθές και απροσδιόριστο πολιτικό και γεωπολιτικό περιβάλλον, πρέπει να τρέξει πιο γρήγορα από τους ρυθμούς φθοράς που την συνοδεύουν τα τελευταία χρόνια.

Να σταθεί όρθια μπροστά στις αναστολές και στις φοβίες και να κρατηθεί γερά πάνω στο ευρωπαϊκό σκάφος.

Και να μην τη φοβίσουν οι φουρτούνες που η εποχή έφερε.

Το θετικό που βλέπω είναι ότι για πρώτη φορά ύστερα από αρκετά χρόνια κρίσης, ο βασικός κορμός των πολιτικών δυνάμεων του τόπου, που εκπροσωπούν τη μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού έχουν κατανοήσει ότι η παραμονή της Ελλάδας στην ευρωζώνη, συνεπάγεται δύσκολες αποφάσεις και ανάληψη πολιτικών ευθυνών για το μέλλον του τόπου.

Η λύση στην εθνική κρίση που αντιμετωπίζουμε είναι η επανεκκίνηση των μηχανών της οικονομίας, που πάγωσαν ύστερα από αρκετούς μήνες φορτισμένου πολιτικού κλίματος και αστάθειας.

Απαιτείται η διατήρηση της πολιτικής και κοινωνικής σταθερότητας και για να ζεσταθούν και πάλι οι μηχανές της πραγματικής οικονομίας, που θα φέρει την πολυπόθητη ανάπτυξη, είναι απαραίτητο να εξασφαλιστεί η επιστροφή της χώρας στην κανονικότητα.

Με ισχυρούς θεσμούς και σταθερές πολιτικές.

Με ενότητα και στρατηγική.

Είναι επίσης αναγκαίο να ανακτήσουμε την κλονισμένη αξιοπιστία μας ως χώρα, στο περιβάλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Είναι καθοριστικό να αναλάβουμε επιτέλους την «ιδιοκτησία των μέτρων», πείθοντας την ελληνική κοινωνία, ότι όσο πιο γρήγορα προωθηθούν οι αναγκαίες τομές, τόσο πιο γρήγορα η Ελλάδα θα επιστρέψει στην ανάπτυξη και θα πάρει και πάλι την τύχη στα χέρια της.

Η υλοποίηση των μεταρρυθμίσεων θα έχει βιώσιμο αποτέλεσμα για την πατρίδα μας, εάν συνοδευτεί με ένα συνολικό Σχέδιο Εθνικής Ανασυγκρότησης, που θα διαμορφώσει την νέα αναπτυξιακή πορεία της Ελλάδας, σε σχέση και με τα πραγματικά προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα, χωρίς να τα έχει προκαλέσει η ίδια στην πηγή τους, όπως π.χ. το μεταναστευτικό.

Κυρίες και Κύριοι,

Οι παγκόσμιες εξελίξεις «τρέχουν» με ραγδαίους ρυθμούς και οφείλουμε να κατανοήσουμε όλοι, ότι αυτές τις στιγμές είναι υπό διαμόρφωση το γεωπολιτικό περιβάλλον που θα καθορίσει την ταυτότητα των διεθνών σχέσεων και των μέλλον των επόμενων γενιών.

Σε αυτές τις ραγδαίες εξελίξεις, η χώρα μας είχε και πρέπει να ανακτήσει και πάλι την κεντρική στρατηγική της θέση και ρόλο.

Μπροστά μας είναι η μορφή που θα πάρει η άμεση γεωπολιτική μας γειτονιά, η προοπτική της Ευρώπης να προχωρήσει ενωμένη για την αντιμετώπιση παγκόσμιων κρίσεων, η ασφάλεια και η συνοχή της Ευρωπαϊκής Οικογένειας.

Σε αυτές τις εξελίξεις, το ζητούμενο πλέον για την Ελλάδα είναι να εξακολουθήσει να υπολογίζεται ως μέρος των κοινών Ευρωπαϊκών λύσεων.

Να αποτελέσει μέρος της λύσης και όχι μέρος του προβλήματος.

Να προτάξει και να αναδείξει με ενεργητικό τρόπο την συμβολή της ως σταθεροποιητικού παράγοντα, στην επικίνδυνα ρευστή γειτονιά και εποχή μας.

Οι ιστορικές εξελίξεις που λαμβάνουν χώρα δεν θα μας περιμένουν.

Η Ελλάδα πρέπει να προχωρήσει μπροστά στον ευρωπαϊκό της δρόμο κοιτώντας με ευθύνη το μέλλον, με ενότητα, με εθνική συναντίληψη και σεβασμό στην ιστορική της κληρονομιά.

Και η μετανάστευση, το προσφυγικό, πέραν της οικονομίας, είναι το πεδίο στο οποίο μπορεί να αποδείξει ότι έχει τη δύναμη και τα μέσα να προστατεύσει τα σύνορά της που είναι και ευρωπαϊκά αλλά και την προσήλωσή της στην τήρηση των ευρωπαϊκών της υποχρεώσεων, οι οποίες εκ των πραγμάτων διασφαλίζουν την ευρωπαϊκή της προοπτική επ' ωφελεία της χώρας και του λαού μας.